

Zarzuty i główne argumenty

W 1970 r. zobowiązano się względem osób wspierających rozwój Aughinish do objęcia zwolnieniem z opłat celnych olejów mineralnych wykorzystywanych jako paliwo przy produkcji tlenku glinu w planowanej wówczas fabryce produkcyjnym w Shannon w Irlandii. Fabryka w Aughinish zaczęła funkcjonować w 1983 r., a władze irlandzkie powiadomiły Komisję o zamiarze wprowadzenia w życie/realizacji zobowiązań dotyczących zwolnienia od podatku akcyzowego. Skarżąca stwierdza, że zgodę na zwolnienie od opodatkowania wyrażono na mocy późniejszych decyzji Rady⁽¹⁾. W roku 2000, Komisja podniosła kwestię pomocy państwa, co doprowadziło do wszczęcia formalnej procedury dochodzenia i ostatecznie, do wydania zaskarżonej decyzji.

W uzasadnieniu swej skargi skarżąca wskazuje, że uznając, iż rzeczona pomoc jest pomocą nową, a nie istniejącą, Komisja narusza prawo.

Zdaniem skarżącej, nawet jeżeli pomoc była nowa a jednocześnie istniał obowiązek powiadomienia Komisji o jej realizacji w 1983 r., Komisja przyznaje, że została ona wówczas o niej powiadomiona. Fakt niewydania przez Komisję jakiegokolwiek decyzji w określonym przez nią terminie skutkowało tym, że dana pomoc stała się pomocą istniejącą. Dodatkowo, skarżąca twierdzi, że Komisja w każdym przypadku traktowała tę pomoc jako pomoc istniejącą, a jednoznaczne oświadczenie wydane przez nią w tym względzie w 1992 r. potwierdza, że taka sytuacja miała miejsce.

Ponadto, zgodnie z art. 15 w związku z art. 1 lit. b) pkt iv rozporządzenia nr 659/1999⁽²⁾ ponieważ pomoc istnieje już od ponad dziesięciu lat a odnoszący się do niej okres przedawnienia upłynął, uznaje się ją za pomoc istniejącą, natomiast podjęte przez Komisję procedury dotyczące jej nadzoru/procedury dochodzenia, uznaje się za wadliwe.

W odniesieniu do pierwszego zarzutu, skarżąca twierdzi także, że pomoc była przedmiotem prawnie wiążących zobowiązań, które władze irlandzkie zaciągnęły przed przystąpieniem Irlandii w 1973 r. Z tego właśnie względu, zdaniem skarżącej, pomoc należało uznać za istniejącą.

W następnym zarzucie, skarżąca powołuje się na to, że decyzja narusza zasadę pewności prawa, bowiem jest ona sprzeczna z decyzją Rady przyjętą jednomyślnie na podstawie wniosku Komisji. Decyzja ta jest także bezpośrednio sprzeczna z przepisem art. 8 ust. 5 dyrektywy 92/81/EWG⁽³⁾, dotyczącej zbliżenia stawek podatku akcyzowego od olejów mineralnych, który zobowiązywał Komisję do przedłożenia propozycji w przypadku wystąpienia zakłóceń konkurencji lub niezgodności z rynkiem wewnętrznym, celem uzyskania jednomyślnej zgody Rady.

Ponadto, Komisja naruszyła, przynajmniej w zakresie dotyczącym beneficjenta pomocy, zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań, gdyż Rada wyraźnie zezwoliła na odstępstwo do dnia 31 grudnia 2006 r.

W końcu, Komisja naruszyła podstawową zasadę prawa oraz nadużyła swoich uprawnień poprzez swoje postępowanie, w tym zwłokę w wydaniu spornej decyzji, mając w szczególności na uwadze, że powiadomiono ją o omawianej pomocy już w 1983 r. Ponadto, Komisja zlekceważyła procedury określone w dyrektywie 92/81/EWG i wydała publiczne oświadczenia w kwestii dopuszczalności wyżej wspomnianego programu pomocy. Zatem, postępując w ten sposób, Komisja nie może w tych okolicznościach nakazać windykacji pomocy.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 92/510/EWG z dnia 19 października 1992 r. zezwalająca Państwom Członkowskim na dalsze stosowanie w odniesieniu do niektórych olejów mineralnych wykorzystywanych do określonych celów obowiązkujących obniżonych stawek podatku akcyzowego lub zwolnień od opodatkowania z tytułu podatku akcyzowego, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 8 ust. 4 dyrektywy 92/81/EWG (Dz.U. L 316, str. 16) i późniejsze decyzje.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (Dz.U. L 83, str. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 92/81/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od olejów mineralnych (Dz.U. L 316, str. 12).

Skarga wniesiona w dniu 21 lutego 2006 r. — UPM-Kymmene przeciwko Komisji

(Sprawa T-53/06)

(2006/C 86/80)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: UPM-Kymmene Oyj (Helsinki, Finlandia) [Przedstawiciele: B. Amory, E. Friedel, F. Bimont, adwokaci]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— częściowe stwierdzenie nieważności decyzji stwierdzającej, że spółka Rosenlew Saint Frères Emballage brała udział w spotkaniach Valveplast na szczeblu europejskim od dnia 18 lipca 1994 r. do dnia 31 stycznia 1999 r. oraz że popełniono jedno ciągłe naruszenie wynikające z krótkotrwałego brania udziału przez spółkę Rosenlew Saint Frères Emballage w spotkaniach Valveplast (od dnia 21 listopada 1997 r. do dnia 26 listopada 1998 r.) oraz z uczestniczenia przez tę spółkę we francuskich spotkaniach dotyczących worków z otworami;

- obniżenie kwoty grzywny nałożonej na skarżącą we wspomnianej decyzji;
- zobowiązanie Komisji do zwrócenia skarżącej nienależnie uiszczonych części grzywny wraz z odsetkami naliczonymi od dnia uiszczenia grzywny do dnia całkowitego i ostatecznego jej zwrotu przez Komisję oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi o częściowe stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2005) 4634 wersja ostateczna z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe. Skarżąca nie kwestionuje prawdziwości ustaleń faktycznych, lecz twierdzi, iż decyzja zawiera kilka błędów w ocenie faktów dotyczących spółki zależnej skarżącej, czyli Rosenlew Saint Frères Emballage i odgrywanej przez nią roli w działaniach kartelu oraz żąda obniżenia kwoty nałożonej grzywny na podstawie tego, że jest ona nieuzasadniona i nieproporcjonalna.

Na poparcie swojej skargi skarżąca wskazuje na błędy faktyczne przy stosowaniu art. 81 ust. 1 WE. Skarżąca twierdzi, że decyzja jest nieważna z powodu braku dowodu na jedno ciągle naruszenie popełnione przez Rosenlew Saint Frères Emballage. Skarżąca podnosi, po drugie, że Komisja błędnie oceniła czas trwania naruszenia. Zdaniem skarżącej Komisja nie udowodniła, że spółka Rosenlew Saint Frères Emballage uczestniczyła w działaniach kartelu w sektorze worków w bloku i brała udział w spotkaniach Valveplast na szczelbu europejskim od dnia 20 grudnia 2004 r. Skarżąca twierdzi ponadto, że nie ma wystarczającego dowodu udziału Rosenlew Saint Frères Emballage w spotkaniach francuskiej grupy zajmującej się workami z otworami do dnia 31 stycznia 1999 r.

Skarżąca wskazuje następnie na naruszenie ogólnych zasad proporcjonalności, równego traktowania i słuszności, jak również na błędy w ocenie przy ustalaniu grzywny.

Skarżąca podnosi, po pierwsze, że Komisja przekroczyła granice swobodnego uznania przysługującego jej w ramach art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003 poprzez ustalenie kwoty wyjściowej grzywny nieproporcjonalnie do wagi popełnionego naruszenia. W tym względzie skarżąca kwestionuje zastosowanie drugiego współczynnika odstraszaającego i twierdzi, że udział rynkowy posiadany w 1996 r. na rynku worków przemysłowych opanowanym przez cały kartel nie był właściwą podstawą do obliczenia podstawowej kwoty grzywny.

Skarżąca twierdzi, po drugie, że Komisja błędnie oceniła czas trwania udziału przez Rosenlew Saint Frères Emballage w działaniach kartelu.

Po trzecie, skarżąca uważa, że Komisja nie uwzględniła w odpowiedni sposób faktu, że skarżąca została pociągnięta do odpowiedzialności wyłącznie z tytułu jej statusu spółki-matki i w ten sposób naruszyła zasadę słuszności.

Skarżąca utrzymuje, po czwarte, że Komisja nie wzięła pod uwagę niektórych okoliczności łagodzących oraz niesłusznie uwzględniła okoliczność obciążającą w postaci powtarzającego się naruszenia.

Wreszcie, w odniesieniu do ustalenia ostatecznej kwoty grzywny skarżąca sprzeciwia się zaliczeniu przez Komisję tego kartelu do bardzo poważnych naruszeń reguł konkurencji, biorąc pod uwagę ograniczony wpływ kartelu na konkurencję oraz jego zasięg geograficzny.

Skarżąca wskazuje również na naruszenie prawa do obrony, ponieważ na etapie postępowania administracyjnego nie umożliwiono jej wglądu do niektórych istotnych dowodów, na których oparła się Komisja w celu ustalenia czasu trwania i zakresu naruszenia popełnionego przez Rosenlew Saint Frères Emballage.

Skarga wniesiona w dniu 23 lutego 2006 r. — Low & Bonar i Bonar Technical Fabrics przeciwko Komisji

(Sprawa T-59/06)

(2006/C 86/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Low & Bonar plc (Dundee, Zjednoczone Królestwo) i Bonar Technical Fabrics NV (Zelee, Belgia) [Przedstawiciele: L. Garzaniti, adwokat, M. O'Regan, Solicitor]

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności w całości zaskarżonej decyzji Komisji C(2005)4634 z dnia 30 listopada 2005 r. w sprawie COMP/F/38.354 — Worki przemysłowe, w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżących lub